

200703354/1.

Datum uitspraak: 11 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/39197 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 april 2007 in
het geding tussen:

appellant (onder de naam:

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 maart 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 12 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 16 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 juni 2007 heeft de minister een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

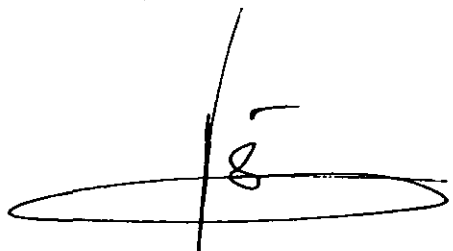
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

282-490.

Verzonden: 11 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/39197

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Ghanese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.L.M. Stieger,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. I.L.B. Venghaus.

Procesverloop

Op 7 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (verder: mvv) met als doel: "verblijf bij moeder niet ingewilligd. Hiertegen heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 12 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 januari 2007, waar eiser is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen voormelde mevrouw (hierna tevens: referente). Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 12 juli 2006 in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Referente heeft Ghana in november 1996 verlaten en is toen naar Nederland gereisd met achterlating van eiser bij haar broer. Referente was sedert 1 augustus 2000, op grond van haar huwelijk met , in het bezit van een verblijfsvergunning. Referente heeft thans de Nederlandse nationaliteit. Op is het huwelijk tussen referente en voormelde ontbonden. Op 13 oktober 2004 heeft referente de Visadienst verzocht om een advies met het oog op toelating van eiser in het kader van (verruimde) gezinshereniging met

referente. Op 11 januari 2005 heeft de Visadienst een negatief advies uitgebracht omdat eiser niet voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Op 29 juli 2005 heeft eiser onderhavige mvv-aanvraag ingediend.

3. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv omdat hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Volgens verweerder is de feitelijke gezinsband tussen eiser en referente verbroken én levert achterlating van eiser geen onevenredige hardheid op. Weigering van de gevraagde mvv is niet in strijd met het artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

4. Eiser betwist dat achterlating geen onevenredige hardheid zal opleveren. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat het betreden besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daartoe heeft hij aangevoerd dat de band tussen hem en zijn moeder uitstijgt boven hetgeen gebruikelijk is tussen moeder en meerderjarige kinderen.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het bestreden besluit betreft een besluit omtrent de afgifte van een mvv. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, gegeven krachtens het Soeverein Besluit van 12 december 1813, voor toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met beschikkingen aangaande toelating, gegeven krachtens deze wet. De aanvraag om afgifte van een mvv, dient derhalve te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan de verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verruimde gezinshereniging, zoals genoemd in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder a en artikel 3.24 van het Vb 2000.

7. Op grond van artikel 3.24 van het Vb 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander (...), dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

8. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid voor gezinshereniging van meerderjarige kinderen is neergelegd in hoofdstuk B2/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Daarin is – voor zover in dit kader van belang – bepaald dat "de verblijfsvergunning niet wordt verleend, indien het meerderjarige kind niet feitelijk behoort of niet reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de ouder. 'Feitelijk behoren tot het gezin' houdt in dat:

- "de gezinsband reeds in het buitenland heeft bestaan;
- er sprake is van een morele en financiële afhankelijkheid van de ouder, welke afhankelijkheid reeds in het buitenland moet hebben bestaan; en
- de vreemdeling moet gaan samenwonen bij de ouder(s)."

AWB 06/39197

3

9. In hoofdstuk B2/8.3 onder a. van de Vc 2000 is bepaald dat "de termijn gedurende welke de ouder(s) en het kind van elkaar zijn gescheiden tot de aanvraag om gezinshereniging, referteperiode wordt genoemd. Deze periode begint op het moment waarop de ouder het kind heeft achtergelaten. De referteperiode eindigt op het moment waarop om afgifte van een mvv voor gezinshereniging wordt verzocht dan wel, indien het kind niet mvv-plichtig is, een aanvraag om een verblijfsvergunning voor gezinshereniging wordt ingediend. Uitgangspunt is dat zo spoedig mogelijk om de overkomst van het in het land van herkomst verblijvende meerderjarige kind moet worden gevraagd. Indien dat niet het geval is, is sprake van duurzame opnemings. Als richtlijn wordt daarvoor bij meerderjarige kinderen een referteperiode van één jaar gehanteerd."

10. Naar het oordeel van de rechtbank is het hierboven omschreven beleid niet kennelijk onredelijk. De rechtbank stelt vervolgens vast dat verweerder, blijkens het bestreden besluit, terecht heeft geconcludeerd dat sprake is van een langere referteperiode dan één jaar, namelijk van bijna negen jaar. Referente heeft eiser immers in november 1996 achtergelaten en op 29 juli 2005 is pas verzocht om afgifte van een verblijfsvergunning voor gezinshereniging. Verweerder heeft voorts tegengeworpen dat de reden die is aangevoerd voor overschrijding van de referteperiode, te weten dat de verblijfgever van de in Nederland verblijvende persoon niet instemde met de overkomst van de vreemdeling, niet als goede reden kan worden aangemerkt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich daarmee in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de feitelijke gezinsband tussen eiser en referente is verbroken. Dit standpunt is niet betwist door eiser in de gronden van beroep.

11. Ter zitting is namens eiser in dit kader nog een beroep gedaan op de brief van de toenmalige Minister van Vreemdelingenbeleid en Integratie van 25 september 2006, gericht aan de voorzitter van de Tweede Kamer (TK 2006-2007, 19637, nr. 1089) waarin een beleidswijziging wordt aangekondigd inzake het toelatingsbeleid van verweerder met betrekking tot gezinshereniging, inhoudende de afschaffing van de referteperiode. De rechtbank overweegt dat, daargelaten het ex-tunc karakter van de toetsing in beroep, dit gewijzigde beleid enkel betrekking heeft op de toelating van minderjarige vreemdelingen in het kader van gezinshereniging. Nu eiser meerderjarig is en een aanvraag om afgifte van een mvv heeft ingediend in het kader van verruimde gezinshereniging kan het gewijzigde beleid in casu geen toepassing vinden. Blijkens de brief geldt deze beleidswijziging immers niet voor (verruimde) gezinshereniging met meerderjarige kinderen, hetgeen verweerder ter zitting ook heeft aangegeven. De grief faalt derhalve.

12. Daarnaast is tussen partijen in geschil of achterlating van eiser 'naar het oordeel van onze Minister' een onevenredige hardheid zou betekenen. Verweerder heeft in dit verband overwogen dat eiser mede gelet op zijn leeftijd in staat kan worden geacht zichzelf in zijn land van herkomst te handhaven. Daarbij kan eventueel vanuit Nederland financiële ondersteuning worden geboden, zoals referente ook nu doet. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er, blijkens verklaringen van referente tijdens de hoorzitting van 19 mei 2006 bij een ambtelijke commissie, nog diverse familieleden van eiser in Ghana wonen. Dit zijn een oma en een oom en tante en met deze twee laatste heeft eiser in elk geval nog contact. Volgens verweerder valt niet in te zien om welke reden eiser geen beroep op deze familieleden zou kunnen doen voor zover dat noodzakelijk is. Ten aanzien van de stelling dat eiser mogelijk een emotioneel stress syndroom heeft als gevolg van gebrek aan interactie met zijn moeder, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de afwijzing van de mvv-aanvraag niet tot gevolg heeft dat eiser nimmer enig contact en interactie met zijn moeder

AWB 06/39197

4

wordt mogelijk gemaakt. Daarbij heeft verweerder opgemerkt dat het referente vrij staat eiser in zijn land van herkomst voor kortere of langere tijd te bezoeken. Daarnaast heeft verweerder nog opgemerkt dat, voor zover de situatie voor eiser in het land van herkomst minder gunstig is dan in Nederland, dat geen reden is om in afwijking van het belcld verblijf toe te staan nu eiser daarin niet verschilt van vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf wordt toegestaan.

13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, op grond van voormelde argumenten, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van Onze Minister geen onevenredige hardheid betekent. Hetgeen in dat kader ter zitting nog namens eiser is aangevoerd, namelijk dat hij financieel afhankelijk is van referente, dat hij psychische problemen heeft en dat zijn familieleden in Ghana niet (meer) bereid zouden zijn om hem op te vangen, doet aan voormeld oordeel niet af. Deze argumenten vormen naar het oordeel van de rechtbank in feite een herhaling van hetgeen door eiser in bezwaar is aangevoerd en verweerder heeft in het bestreden besluit, zoals hiervoor reeds is weergegeven, gemotiveerd aangegeven waarom desalniettemin geen sprake is van onevenredige hardheid.

14. Nu eiser niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 3.24 van het Vb 2000, heeft verweerder zich in het bestreden besluit in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor de verzochte mvv voor verblijf bij moeder.

15. Het geschil spitst zich vervolgens toe op de vraag of artikel 8 van het EVRM alsnog grond biedt tot toelating van eiser. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

16. Op grond van artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van deze bepaling is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

17. Weliswaar is er sprake van familie- en gezinsleven tussen eiser en referente, maar met verweerder is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van inmenging in dat recht op gezinsleven, nu de weigering een mvv te verstrekken er niet toe strekt eiser een verblijfsvergunning te ontnemen die hem tot uitoefening van het gezinsleven in staat stelde.

18. Vervolgens is aan de orde de vraag of sprake is van een positieve verplichting voor verweerder om eiser toe te laten. Teneinde die vraag te beantwoorden dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen de belangen van verweerder enerzijds en die van eiser op familie- en gezinsleven met zijn moeder (referente) anderzijds. Het bereiken van een "fair balance" tussen die belangen staat daarbij voorop, waarbij aan verweerder een bepaalde mate van beoordelingsvrijheid toekomt. Bij familie- of gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders is in dit verband van belang of sprake is van "de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende bijzondere afhankelijkheid". De rechtbank beantwoordt die vraag in dit geval ontkennend en is met verweerder van oordeel dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de banden tussen hem en zijn moeder zodanig bijzonder zijn dat moet worden aangenomen dat van een de normale emotionele banden tussen ouders en meerderjarige kinderen

AWB 06/39197

5

overstijgende, bijzondere afhankelijkheid sprake is. De rechtbank is van oordeel dat eiser geacht kan worden zich, mede gelet op zijn leeftijd, zelfstandig in Ghana te handhaven. Dat eiser hier niet toe in staat zou zijn is onvoldoende aannemelijk gemaakt. Daarbij kan referente eiser, zoals zij dat sedert haar vertrek uit Ghana in november 1996 kennelijk heeft gedaan, vanuit Nederland financiële en/of morele ondersteuning bieden. Bovendien kan eiser zich eventueel wenden tot de al eerder genoemde familieleden in Ghana. Ten aanzien van de overgelegde medische verklaring, waaruit blijkt dat eiser mogelijk een emotioneel stress syndroom heeft als gevolg van gebrek aan interactie met zijn moeder, overweegt de rechtbank in navolging van verweerder dat de afwijzing van de mvv-aanvraag niet tot gevolg heeft dat nimmer enig contact en/of interactie tussen eiser en zijn moeder kan plaatsvinden. Bovendien is de rechtbank niet gebleken van een objectief beletsel om het familie- of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. De door referente genoemde financiële belemmeringen vormen geen objectief beletsel als hiervoor bedoeld.

19. Niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiser zouden nopen. Evenmin is gebleken dat eiser aan enige verdragsbepaling aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen. Het beroep is derhalve ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

21. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van I. M. P. Giezenberg als griffier en in het openbaar uitgesproken op 13 april 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 16 APR. 2007

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

mr. R.C. van den Berg
 mr. P.L.M. Stieger *
 mr. T.C.F.M. Vermeulen

burg. Van der Klokkenlaan 21
 Waalwijk

P: Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk
 T: 0416 - 349 974
 F: 0416 - 347 308
 E: Stieger@langstraatadvocaten.nl

* kantoorhoudende te Drunen,
 Kasteeldreef 33

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Kamer 4 V2
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

Waalwijk, 14 mei 2007

partijen : // IND GCPV Den Bosch
 betreft : beroep
 ons kenmerk : 200600160

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2925-C	
14 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

appellant, zonder vaste woon- of verblijfplaats, geboren op
 , van Ghanese nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Drunen aan het adres
 Kasteeldreef 33 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.L.M. Stieger
 (correspondentieadres: postbus 1023, 5140 CA Waalwijk), die door appellant bepaaldelijk is
 gevolmachtigd appellant te vertegenwoordigen en die door appellant bepaaldelijk is
 gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep, stelt hoger beroep in
 tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch van 13
 april 2007 (AWB 06/39197) verzonden op 16 april 2007, waarvan een afschrift wordt
 overgelegd. (productie)

In genoemde uitspraak heeft de Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard.
 Appellant heeft de navolgende grieven.

Het door appellant aangevoerde is van belang in verband met de rechtseenheid, de
 rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming.

GRIEVEN

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank niet in haar besluitvorming betrokken de door appellant

aangehaalde brief van de toenmalige Minister van V&I van 25 september 2006 gericht aan de tweede kamer (TK 2006-2007, 19637, nr. 1089) waarbij de referte periode is afgeschaft.

Niet valt in te zien waarom de brief enkel betrekking zou hebben op minderjarige vreemdelingen en – indien dit al het geval zou zijn – waarom een dergelijk onderscheid er toe zou moeten leiden dat er voor minderjarigen geen en meerderjarigen wel een referte periode geldt. Er is strijd met zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginselen.

Opgemerkt wordt dat de zoon ten tijde van de aanvraag 13 oktober 2004 nog meear net meerderjarig was.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat referente pas op 29 juli 2005 zou hebben verzocht om gezinshereniging: reeds op 13 oktober 2004 is daartoe verzocht, zie procesdossierstuk nr 1, aanvraag formulier advies afgifte MVV 13 oktober 2004 (afgestempeld dezelfde datum door verweerder.). De rechtbank heeft haar beslissing gebaseerd op een onjuiste feiten aanname.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank onvoldoende gewicht toegekend aan het door referente aangevoerde inzake de redenen waarom zij pas in 2004 tot hereniging heeft verzocht. Referente mocht van haar toenmalige echtgenoot – van wie zij later gescheiden is – niet om hereniging met de zoon verzoeken. Pas toen zij zich buiten zijn invloedssfeer bevond kon hereniging gevraagd worden.

Grief 4

Ten onrechte refereert de rechtbank inzake de mogelijkheden voor appellant zich in Ghana te handhaven aan de aanwezigheid van een oom en tante aldaar.

Ten onrechte negeert de rechtbank het door appellant aangevoerde dat deze oom en tante appellant op straat hebben gezet en niet voor hem willen en kunnen zorgen. De Oma kan eveneens om fysieke en financiële redenen niet voor appellant zorgen.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat referente vanuit Nederland financiële ondersteuning kan blijven geven en aldus het gezinsleven invulling kan geven alsmede dat referente invulling kan geven aan het gezinsleven door appellant te bezoeken in Ghana.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Gezinsleven gaat verder dan het sturen van geld en een sporadisch bezoek. Referente heeft gewezen op de financiële (on)mogelijkheden om appellant te bezoeken. Daardoor is het in de praktijk onmogelijk de zoon regelmatig te bezoeken; referente is aangewezen op een uitkering.

Er bestaat aldus strijd met naleving van art. 8 EVRM. Te gemakkelijk heeft de rechtbank zondermeer het standpunt van verweerder gevolgd.

Gewezen wordt op de emotionele problematiek en de psychische problemen voortkomende uit de scheiding van referente en appellant. Ten onrechte is zulks onvoldoende betrokken in de besluitvorming in het kader van 8 EVRM.

Grief 6

Ten onrechte komt de rechtbank bij herhaling terug op het gegeven dat appellant inmiddels meerderjarig is en zich daarom zou kunnen handhaven.

Aldus negeert de rechtbank het door appellant aangehaalde dat;

- appellant ten tijde van de aanvraag minderjarig was en er van zijde van verweerder er sprake is van geruime overschrijding van beslistermijnen;
- er sprake was van een dwangsituatie voor referente;
- er geen reële mogelijkheid bestaat van opvang door familieleden;
- er sprake is van psychiatrische problematiek van zijde van appellant en referent vanwege de aanhoudende scheiding;
- praktisch gezien (financieel) geen mogelijkheden bestaan dat referente en appellant elkaar bezoeken.

Te gemakkelijk heeft de rechtbank het standpunt van verweerder gevolgd en overgenomen.

Een afschrift van dit beroepschrift gaat aan verweerder.

Hoogachtend,

mr. P.L.M. Stieger

bijlage